

Afstemning

Forslaget til folketingsbeslutning forkastedes, idet 6 (FP og DF) stemte for, 92 (S, V, KF, RV, EL og CD) imod; 10 (SF) stemte hverken for eller imod.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Anden (sidste) behandling af beslutningsforslag nr. B 80:

Forslag til folketingsbeslutning om regulering af skarvbestanden.

Af Niels Jørgen Langkilde (KF), Peter Hansen-Nord (V), Aage Brusgaard (FP) og Kristian Thulesen Dahl (DF) m.fl.

(Fremsat 11/12 96. Første behandling 30/1 97. Betænkning 30/4 97).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Peter Hansen-Nord (V):

Når talen er om skarven, må vi jo sige, at det er en succeshistorie, vi her har med at gøre. Det er en fugl, der tidligere har været stærkt truet, men som ved forskellige foranstaltninger nu er en meget almindelig fugl. Det er en flot fugl, det er en flot fisker, den pryder et helhedsbillede af den samlede danske fauna, som vi er glade for i Venstre.

Problemet er, at der findes meget lidt pres på skarven. Der er med andre ord meget få prædatorer, som på naturlig vis kan regulere skarvbestanden. Den væsentligste prædator er faktisk mennesket, og derudover er der kun sygdom og epidemier m.v., der kan holde skarvbestanden nede. Det samme problem har vi i øvrigt – sagt til vores minister – med mange andre fugle, krager, råger og skader m.fl., så Danmark kan jo risikere, hvis vi ikke har folk til at regulere det her, og som kender til det, at blive det grønne land med de mange sorte fugle, fordi vi simpelt hen ikke får de nødvendige tilladelser til at regulere disse bestande passende.

Jeg vil bede ministeren om at komme en tur ud i naturen og se, hvor stort problemet efter-

hånden er. Mange af vore sangfugle og andre fuglearter er hårdt presset af krager, skader og andet.

Men det er skarven, vi har med at gøre, og jeg må sige, at i et vist omfang er initiativet fra De Konservative, Venstre m.fl. blevet imødekommet, således at vi har fået udvidet afstanden til 500 m – og tak for det – og således at ejere af put and take-søer får samme muligheder, alt sammen godt nok, men det er ikke tilstrækkeligt.

Jeg må konstatere, at vi ikke er kommet tilstrækkeligt igennem med det, vi har ønsket, men kun er kommet et stykke ad vejen, og det må vi så komme videre med i næste samling.

Jeg beklager, at regeringen ikke i større omfang har forståelse for det problem, som rammer fiskere og andre erhvervsgrupper, og i det hele taget den naturødelæggelse, som den omsiggribende udvidelse af skarvbestanden er årsag til.

Niels Jørgen Langkilde (KF):

Jeg vil gerne starte med at sige tak for de indrømmelser, ministeren har givet i forbindelse med forhandlingen af det her forslag. Vi er selvfølgelig tilfredse med, at der er kommet noget ud af det, men tilbage står, at vi her har den mest elendige miljø sag for regeringen. Det er det sted, hvor der helt oplagt er et miljøproblem, det var så let som ingenting at gøre noget ved, men man må altså vælge at sidde med hænderne i skødet.

Vi må så i den her sammenhæng glæde os over, at vi har EU som allieret, og at EU endnu en gang vil være med til at hæve de danske miljøstandarder, for EU har så småt taget initiativer via bl.a. socialdemokrater i Europa-Parlamentet, som har været med til at få skarven flyttet fra annek 1, og det vil være en første betingelse for, at man overhovedet kan gå ind og tillade en jagt på et senere tidspunkt.

Det er ikke tilstrækkeligt, men det er et af trinene på den lange vej, der skal til. Og der skal ikke herske nogen tvivl om, at Det Konservative Folkeparti ikke vil begynde at overtræde EU-regler på grund af skarven, selv om det er et stort problem for mange mennesker.

Det, der er det større problem i den her sag, er også, at vi ser stort på de biodiversitetssynspunkter, som vi normalt lægger megen vægt på. Det er artsmangfoldigheden. Det at have et natursyn, der bare går ud på kræfternes frie spil, havde jeg ikke ventet at finde hos Socialdemokratiet, SF og Enhedslisten, som om et øjeblik

stemmer det her forslag ned. Jeg havde ventet, at man ville gå aktivt ind, handle, gøre noget og påtage sig det ansvar, der er.

Vi er jo i en situation nu, hvor folk ude omkring i landet begynder at holde skarvkonferencer, og på den seneste på Ærø sluttede den socialdemokratiske konferenceleder, Lars Ole Gjesing, af med at stille spørgsmålet: Er vi skarvens vorherre? Og han gav selv svaret: Det er vi, selv om der fra nogle sider er ønske om, at vi ikke skal være det.

Vi bestemmer og kan ikke ryste rollen af os. Vi bestemmer, om der skal være 10.000 eller 40.000 skarvpar i Danmark. Vi har ansvaret for bundgarnsfiskerne. Vi bliver nødt til at sætte et mål for bestanden, bestemme hvor niveauet skal være. Og det er det, regeringen viger tilbage for. Skarvenes antal stiger fortsat. Hvornår vil regeringen gribe ind og gøre noget aktivt?

Fra regeringens side har man været meget negativ over for på længere sigt at tillade en jagt og virke for det, og det hænger selvfølgelig sammen med, som man ved flere lejligheder har gjort opmærksom på, at man er bange for massakrer. Det er jægerne organisationer også. De vil være bange for, at man skal finde døde fugle liggende i læssevis, når jægerne først er gået i gang.

Den fare ser Det Konservative Folkeparti ikke, for det, vi skal gøre opmærksom på, hvis vi går den vej, er naturligvis, at her har vi en rig ressource, vi kan høste af. Skarven smager godt, og hvor mange miljøproblemer kan vi ikke klare ved at spise dem? Her er ét – lad os komme i gang.

Formanden:

Hr. Steen Gade og så miljø- og energiministeren.

Steen Gade (SF):

Når man hører hr. Langkildes udlægning af teksten, kunne man jo ønske, at man havde flere hoveder at tage sig til. Ét er næppe nok.

For det første til det om, at dette forslag skulle handle om at hæve miljøstandarder. Det er jo lidt grotesk, at man i en verden, hvor kampen, når det gælder dyr, handler om, at der bliver plads til dem, skulle påstå, at det at indføre jagttid skulle være at hæve miljøstandarder.

Det andet er påstanden om, at vi andre har et natursyn, der hedder kræfternes frie spil. Dermed melder man sig i hvert fald ud af Danmark, for Danmark er stort set kun kulturlandskab, det

er – kan man sige – menneskeskabt natur, vi har i det her land. Så har vi nogle få bitte hjørner, hvor vi har sådan lidt mere oprindelig natur. Jeg har da besøgt Vorsø, hvor der er en skarvkoloni. Jeg synes da, det er spændende, at vi har sådan noget liggende i det her land. Jeg synes da, det er en attraktion. Jeg synes, det er vigtigt.

Det sidste handler om forslaget indhold om, at vi skal indføre jagttider. Det er da den største hån mod danske jægere, der nogensinde er fremsat i det danske Folketing. Jægerne ønsker jo ikke jagttid på skarven. Jægerne mener, at det vil skade deres image, hvis de nu blev set jagtende skarv, for de ønsker ikke at blive anset for at være nogle, der bare går ud og plaffer løs uden et formål. Og det er jo det, det her handler om.

Der er ingen, der vil jage skarv, fordi de vil spise skarven. Enhver anstændig jæger skyder ikke andet end det, han selv vil bruge, noget, han vil spise og tage med hjem, og det skal der laves fornuftige regler om. Men at foreslå, at man skal have lov til at skyde noget, som man så bare skal smide væk bagefter – i fiskeriet hedder det udsmidningsregler for fangen fisk – så kunne vi få problemer med, hvor de her skarver skal smides henne.

Sagen er, at det her forslag er ganske grotesk, og De Konservative og Venstre og hvem, der i øvrigt bakker det op, har fået alt for lidt tæsk for det – for at bruge et ikke særlig parlamentarisk udtryk.

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):
Hvis man keder sig ved et middagsselskab, vil jeg godt videregive det råd, at man læner sig ind over den herre eller dame, man sidder ved siden af, og siger så højt, at alle kan høre det ved middagbordet: Synes De ikke også, der er alt for få skarver her til lands? Så er jeg sikker på, at man får en spændende naturdiskussion resten af aftenen.

Der er ingen tvivl om, som hr. Langkilde var inde på det, at det her diskuteres over hele landet, og det giver anledning til en meget spændende naturdiskussion, og det synes jeg ikke som hr. Langkilde er noget foruroligende. Det synes jeg er positivt. Lad os endelig få de her diskussioner op på bordet og tage dem åbent.

Da jeg var dreng, var det umuligt at føre den diskussion om skarven. Der var ingen skarver. Der blev de jagtet over hele landet. Der var de udryddet, og havde det ikke været for en behjertet biolog, som havde skabt et reservat på

Vorsø, som hr. Gade var inde på før, så havde vi ikke haft skarver i dag. Siden hen har skiftende regeringer gjort, hvad de kunne, for at vi fik skarven tilbage.

Og jeg forstår godt, at den konservative partileder ikke er til stede i salen i dag, for det, hans parti nu lægger frem, er durk imod det, han selv stod for, da han var miljøminister, hvor det var ham, der tog alle diskussionerne med denne verdens langkilder og hansen-norder. Det var hr. Per Stig Møller, der tog de diskussioner dengang. Det var præcis den samme diskussion og præcis de samme argumenter.

Regeringens holdning er, at vi ikke skal kvotere naturen. Vi kalder ikke naturen for kræfternes frie spil, som om det var den uregulerede markedsøkonomi, man talte om. Vi mener netop, at det er charmen ved naturen, at den får lov til at udvikle sig på sine egne præmisser, og ikke, at vi herinde i Folketinget vedtager fuglearter for fuglearter, hvor mange vi vil tillade her til lands. Det kunne også være nogle interessante forhandlinger: Hvis vi skyder 500 flere skarver, så kan det andet parti få lov at skyde 1.000 flere måger. Altså, det er absurd teater.

Det, regeringen har sagt, og jeg tager gerne mod de anerkendende ord, der trods alt kom ud af hr. Langkildes mund, er, at alle de konkrete problemer omkring skarven skal løses. Det vil sige, at hvis en ejer er utilfreds med etableringen af en ny koloni, så får man i alle normale tilfælde tilladelse til at forhindre oprettelse af denne koloni. Det vil sige, at de steder, hvor nogle er udsat og også erhvervsmæssigt får problemer – put and take er et eksempel – dér løser vi det. Et andet eksempel er bundgarnsfiskerne, dér udvikler vi garn, der kan beskytte fiskene.

Og hvad angår jagt, er det jo ganske rigtigt sådan, som forslagsstillerne siger, at jægerne ikke selv ønsker at få indført jagttid på skarven. Et enigt Vildtforvaltningsråd har sagt nej til indførelse af jagttid på skarven. Så ville det jo være ejendommeligt, at vi her på tværs af alle sagkyndige og alle interesser på området indførte en egentlig jagttid.

Danmark har taget initiativet til internationalt sammen med andre lande, som har et særligt ansvar, når det drejer sig om skarvbestanden, at få udarbejdet en særlig international handlingsplan under Bonnkonventionen. Og jeg synes, at spørgsmålet om jagt osv., de andre ting, der har været nævnt, må afvente, at vi bliver færdig med denne internationale handlingsplan.

Men der er én ting, jeg kan sige til de borgerlige, så de ikke er i tvivl: Der bliver ikke med mig og den nuværende regering indført kvoteringer på enkelte fuglearter her til lands. Det bliver der ikke; det er et fuldstændig uhyrligt synspunkt – det bliver der ikke. Et land, der har miljømæssig plads til 11 mio. svin og 3 mio. biler, har også plads til 40.000 rugende skarvpar.

Niels Jørgen Langkilde (KF):

Til hr. Steen Gade, der spørger, om der ikke skal være plads til sådan noget som Vorsø. Det er vi helt enige i fra De Konservative. Vi har nydt det. Og i modsætning til ministeren, jeg er lidt yngre, så jeg har oplevet skarven, da jeg var ung. Ministeren må åbenbart være særdeles gammel, for skarven har været her meget længe. Den blev holdt meget i skak, men ikke på Vorsø, hvor den fik lov til at brede sig.

Men det, der er forskellen mellem SF og De Konservative, er, at vi tager vores tilslutning til biodiversitetskonferencer og -konventioner højtideligt. Vi er i en situation i øjeblikket, hvor nogle af de vigtige danske landskaber er alvorligt truet af skarvene, fordi deres efterladenskaber er så stærke, at de udslukker det liv, der er.

Vi skal senere på dagen diskutere et enkelt af de eksempler, det, der sker nede ved Holsteinborg, hvor vi klart har et eksempel på, at vi får svært ved at leve op til vores internationale forpligtelser, hvis vi ikke griber aktivt ind.

Så bliver der sagt, at jægerne er imod jagt. Nej, det er jægernes organisationer, og det er noget helt andet. For man skal ikke have været meget ude blandt jægere, før de meget gerne vil have jagt. Mange af dem er jo også lystfiskere og er derfor trætte af, at al den fiskeyngel, de sætter ud, havner i gabet på nogle skarver. Den naturpleje, de laver langs vore vandløb, går til, fordi skarvene tager så kraftigt for sig af retterne.

Derfor er det ikke et spørgsmål om et enten-eller. Det er et spørgsmål om at finde en passende balance, og som ministeren siger, så lever vi i et kulturlandskab, og derfor må vi tage det ansvar på os at regulere, når der er noget, der går galt. Alt andet vil vi blive bebrejdet.

Så hævder ministeren, at der i Vildtforvaltningsrådet var enstemmighed omkring afvisningen af forslaget, da ministeren selv fremsendte det. Det er jo ikke rigtigt. Jeg har i al fald talt med en, der hævder at have stemt imod. Det kan da være, jeg er udsat for løgn. Men jeg vil da gerne have ministeren til at bekræfte, at det ikke var en enstemmig beslutning, men at det var et flertal, der traf den.

Jeg kan også undre mig over, at ministeren kan stå og hidse sig sådan op over jagt på skarv, når han selv og hans eget system fremsender et forslag til Vildtforvaltningsrådet. Så er det altså åbenbart ikke helt idiotisk. Eller er det sådan, at ministeriets embedsmænd efter ministerens opfattelse godt må lave alle mulige vilde og mærkelige ting, for så hører al rimelighed jo op?

Næ, det, ministeren står og siger heroppe på talerstolen, er hykleri, for selvfølgelig har han selv været optaget af at få løst problemet. Skarv-antallet stiger stadig væk. Det går ud over en af de mest hensynsfulde former for fiskeri, vi har, nemlig vores bundgarnsfiskeri. Det er fiskerne, der betaler prisen.

Man har været umådelig lang tid om at komme med nogle skarvsikre redskaber, men vi kan så forstå, at der nu, her inden første halvår er omme, kommer en ny rapport, der lover noget godt. Det vil vi se frem til. Men de fiskere, som Det Konservative Folkeparti har kontakten i den her anledning, har ikke meget tillid til de ting, der er blevet prøvet indtil nu. Men lad os håbe, at der kommer nogle resultater.

Peter Hansen-Nord (V):

For at diskussionen her ikke skal få en helt gal vinkling, vil jeg gerne slå helt fast både over for hr. Steen Gade og også over for ministeren, at Venstre kan man altså regne med, når det drejer sig om at bevare en artsrigdom i den danske fauna. Det må der ikke herske nogen som helst tvivl om.

Skarven skal også beskyttes. Problemet er bare, at den nu er blevet beskyttet så meget, at der er for mange, og derfor bør den reguleres. Det ved ministeren, og det ved hr. Steen Gade. Vi har 40.000 par for øjeblikket, for nogle år siden havde vi 36-37.000, så havde vi 30.000 og 25.000 og 20.000. Det har været en succesfugl. Derfor er det også vores ansvar og vores pligt at sikre en fornuftig regulering, sådan at artsrigdommen i den danske fauna bevares på et rigtigt niveau.

Jeg forstår ikke helt hr. Steen Gades indlæg, og jeg må sige, at der er sådan lidt tilbage i træerne over indstillingen. Det er vores pligt, og det er vores ansvar som den væsentligste prædator over for f.eks. skarven, over for kragen, over for mange andre små rovfugle at holde dem på et passende niveau, så vi kan bevare artsrigdommen.

Men jeg kan forstå, at det hele bare skal have lov at passe sig selv, og så tror jeg, at vi rent fau-

namæssigt får et Danmark, ingen af os er interesseret i.

For mig er det at indføre en jagttid på skarven ikke så meget et spørgsmål om at skyde skarver til at putte i fryseren; det er et spørgsmål om at skabe en uro, det er et spørgsmål om at stresser fuglen, sådan at vi kommer ned på den bestand, vi mener vi kan bære. De, der bliver stresset for meget, vil jo flytte andre steder hen. De bliver dermed ikke udryddet. Vi får ved at bringe de metoder i anvendelse, som man gør i andre lande, bare fordelt bestanden anderledes, end fordelingen er i øjeblikket. Og det er sådan set den, der er problemet.

Det er klart, at fuglen tager derhen, hvor der er mest ro, og det vil sige, at der er andre lande, som den egentlig meget gerne vil være i, men der har man altså skabt en uro, og så flyver den selvfølgelig op til Danmark. Det ville jeg også gøre, hvis jeg var skarv.

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Vi skal jo til at stemme om det her forslag, og der er jo ingen tvivl om, hvad skæbnen vil blive. Jeg vil bare for god ordens skyld sige, at jeg har sagt ja til at løse alle konkrete problemer. Jeg har heller ikke sagt nej til at diskutere jagt. Jeg har bl.a. diskuteret det med Vildtforvaltningsrådet, men et enigt Vildtforvaltningsråd har svaret tilbage, at de ikke ønsker jagt. Samtidig ved vi, at vi arbejder med en international handlingsplan på det her felt, så lad os dog vente med at tage stilling til det aspekt.

Når jeg reagerer stærkt i forhold til hr. Langkilde, er det på grund af udtryk som, at vi ikke kan acceptere kræfternes frie spil i naturen, vi må kvotere de enkelte fuglearter osv. Jeg kan sige, at jeg er lodret imod den tankegang – lodret imod den. Naturen skal ikke, hvis der skal være mening med tingene, være noget, vi sidder herinde og stemmer om: Hvor mange må der være af den ene art og den anden art? Hvad skal egerkvoten være til næste år osv.? Det er absurd. Det var det, jeg reagerede imod.

Niels Jørgen Langkilde (KF):

Jeg vil godt spørge SF, hvor mange skarver der må være. Det samme vil jeg godt bede Socialdemokratiet om at melde ud med. Er der slet ingen grænse? Bestanden vokser stadig væk, der kommer flere og flere, og vi kan altså se, at det går ud over noget af det, vi gerne vil værne om. Noget af det, vi har som det eneste sted i Skandinavien, går nu til. Vi kan godt sidde med

hænderne i skødet og vente på, at lindeurskoven går til, men så er det jo kræfternes frie spil, så er det mangel på ansvarsfølelse over for naturen. Det er mangel på ansvarsfølelse over for det, der er det svage element i naturen.

Så vil jeg også godt bede ministeren om, når han nu siger, at det er et enigt Vildtforvaltningsråd, denne gang bekræfte, at det er et enigt Vildtforvaltningsråd og ikke et flertal i Vildtforvaltningsrådet.

Jeg vil også spørge, om ministerens betragtninger om kvoter også gælder fiskeriet? Vil det sige, at miljøministeren i dag henvender sig til fødevareministeren og siger: Alle former for fiskekvoter vil vi ikke være med til; det skal have lov til at udvikle sig helt, som det vil?

Vi arbejder jo da selvfølgelig med en kvoteordning inden for fiskeriet, ellers kunne vi ikke beskytte de svage arter, så ville det give overfiskning. Jeg synes, det er et håbløst synspunkt, ministeren er kommet ud med her. Vi har heller ikke stillet forslag om kvoter. Vi har stillet forslag om, at nu bliver jagt tilladt på skarven, og det er det, der skal arbejdes frem imod.

Så ministeren har igen afsporet en diskussion, men det, der er tilbage, er, at vi må være aktive naturforvaltere. Vi må sige: Her er der noget, vi vil beskytte, og så må vi give mulighed for jagt eller anden høst i naturen, hvor det vokser stærkt. Det synes jeg er den eneste rigtige måde at forvalte naturen på.

Steen Gade (SF):

Jeg skal lade være at kommentere hr. Langkildes pipkvoter, men kun gøre den bemærkning, at der jo foretages reguleringer på skarvbestanden, som bliver godkendt af Miljøministeriet, Skov- og Naturstyrelsen, og det vil sige, at det billede, som hr. Langkilde beskriver af udviklingen, i realiteten simpelt hen bare er forkert. Man regulerer, man begrænser tilvæksten, man stresser skarve en lang række steder i Danmark.

Det værste ved den diskussion er jo, at det ved hr. Langkilde godt, men han fremstiller det, som om det er et eller andet problem, som er ved at vokse os over hovedet, hvad det overhovedet ikke er.

Formanden:

Så er det hr. Langkilde. Vi er nu ovre i de korte bemærkninger.

(Kort bemærkning).

Niels Jørgen Langkilde (KF):

Det er jo helt forkert, det hr. Steen Gade siger. Skarvantallet vokser stadig væk i Danmark. Det er ikke nogen stabilisering af det. Det er der kommet korrigerede papirer om til udvalget.

Men jeg vil medgive hr. Gade, at der er en regulering i øjeblikket. Der sker en regulering. Den sker på en måde, som vi synes er mindre etisk end det at gå på jagt og høste naturens ressourcer ved at gå og prikke æg eller oliere dem. Det er det, der er vores budskab: Lad os høste af naturens ressourcer, hvor der er mulighed for det, frem for at slå fugleunger ihjel.

Aage Brusgaard (FP):

Jeg har selvfølgelig siddet og lyttet interesseret til den diskussion, vi har haft, og jeg synes også, vi skal give vores minister så megen ros, at han trods alt langt hen ad vejen støtter de tanker, vi har haft. Men ministeren kom med en bemærkning om, at vi ikke skal have en kvote, og vi skal ikke have nogen begrænsninger.

Hvis vi ikke skal have en kvote for én art, udrydder den bare en anden art. Vi har småøer som f.eks. Ejerslev Røn ude i Limfjorden. For bare 5 år siden var det sådan, at hvis man sejlede forbi en sommerdag, kunne man se op til 100-200 sæler ligge på denne sandbanke. I dag - hvis ellers ministeren vil høre efter - kan man se, at der er fyldt med skarver.

Der kan være 300-400 skarver på disse sandbanker og nul sæler, for sælen er et renligt dyr, som ikke vil ligge i skarvens afføring. Hvis man derfor ikke går ind og regulerer en dyreart, udrydder den andre dyrearter. Det er derfor, vores forfædre var jægere. De vidste, at hvis man ville have brød på bordet, og hvis man ville beskytte nogle dyrearter, var der andre - løver og tigre osv. dengang - der skulle holdes lidt nede.

Og så kan jeg ikke lade være med at komme med den bemærkning, at Vildtforvaltningsrådet ikke har anbefalet jagt. Nu må vi ikke glemme, hvem Vildtforvaltningsrådet sidder og beskytter. De sidder jo bl.a. og beskytter jægerne, og de vil altså hellere ud og skyde en and og en gås. De er rent faktisk ikke så interesseret i at skyde en skarv, for den er kun til at smide i grøften bagefter. Vi skal altså også lige tænke på, hvem det er, man har spurgt, og hvilke tanker der ligger bag.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslaget til folketingsbeslutning forkastedes, idet 47 (V, KF, FP og DF) stemte for, 59 (S, SF, RV, EL og CD) imod.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Anden behandling af lovforslag nr. L 204: Forslag til lov om udbygning af Frederikssundsbanen.

Af trafikministeren (Bjørn Westh).
(Fremsat 19/3 97. Første behandling 4/4 97. Betænkning 30/4 97).

Der var stillet 1 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslaget og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

§ 1, ændringsforslaget, § 2, således ændret, og §§ 3 og 4 vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Anden behandling af lovforslag nr. L 205: Forslag til lov om projektering af udretning af jernbanestrækningen fra Eriknauer til Horsens og fra Horsens til Skanderborg.

Af trafikministeren (Bjørn Westh).
(Fremsat 19/3 97. Første behandling 4/4 97. Betænkning 30/4 97).

Der var stillet 4 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Forhandling

Tommy Dinesen (SF):

SF har stillet nogle ændringsforslag til dette lovforslag, og det er med baggrund i et borgermøde, der blev afholdt for beboerne ovre ved banestrækningen, hvor det kom frem, at ret så mange af beboerne var imod dette lovforslag. Det blev fremført, at her bruger man 1 mia. kr., og den tidsbesparelse, man får ud af det, er 5 minutter.

Det har fået SF til at fremsætte et forslag om, at man også skal undersøge andre steder, hvor der kunne være et behov, og hvor der ville være nogle store tidsmæssige besparelser, hvis man brugte nogle penge.

Jeg kan nævne dobbeltsporet mellem Vipperød og Tølløse til 90 mio. kr. Her er der ikke den store tidsbesparelse, men i forbindelse med genopretningen af banen mellem Slagelse og Næstved, hvor der er en stor tidsbesparelse, kunne man f.eks. køre fra Nykøbing S. og Gedser med privatbanen, og det kan man ikke i dag.

Også Odense og Svendborg er områder, hvor der trænges til at blive lavet noget, således at man kan komme hurtigere frem med den kollektive trafik. Det har vi stemt om før, men når vi stiller disse forslag, er det naturligvis for at sammenholde dem med den strækning, som vi behandler her.

Samtidig vil jeg også godt sige, at vi jo havde en forespørgselsdebat for 14 dage siden med hensyn til pendlerne, og med baggrund i det nye forlig, der er lavet mellem Enhedslisten, SF og regeringen, hvor de regionale strækninger nu